

una colla castellera integrada en el conjunt de les més de 60 colles que existeixen actualment en els Països Catalans. Existim des del 1991 tot i que la Colla es va establir a la Festa Major del 1990. Els Xics estem formats per gent de diferent edat i condició social, procedim de diferents punts de la comarca. No només som una colla de Granollers sinó que tenim vocació de ser una entitat d'àmbit comarcal. L'objectiu principal de la Colla és passar-s'ho bé fent castells progressant en la tècnica i qualitat de les nostres construccions. El nostre repte és l'autosuperació com a grup de persones que desenvolupem diferents tasques amb un mateix fi. La forma de treballar dels Xics sempre ha estat aprofitar tots els castells que fem amb la màxima esporgabilitat i seriositat. Per tal d'afinar aquests castells amb aquestes condicions els comparem als assaigs a vegades durant nits senceres, i no portem el castell a l'actuació fins que no tenim la seguretat que el taller es podrà realitzar correctament. Com que els Xics el formem un grup molt gran d'edat, s'esta deixant en relació amb un nombre de persones de diferents edats (un nen petit i una persona gran) i diferents de condicions socials, una combinació molt difícil de trobar en qualsevol altra associació i/o entitat. De manera que sovint sorgeix la necessitat de realitzar altres activitats proposades

XICS de GRANOLLERS 105

LA VEU DELS XICS

Una nova temporada Xic.

Quan la passió Xic avança

Ets a plaça, la pinya ben tancada a l'inici del castell, on ho vam deixar... Ja vénen els segons, darrera, la pressió dels seus passos es propaga fins a la teva esquena. L'agulla et mira de bat a bat: "Et ve amb peu dret, no, l'esquerre". Tot seguit el contacte dels peus assentant-se a prop del coll. Els de dalt prenen mida, comenten les posicions, tot bé. Sonen gralles i puguen terços. Més increment de pes quan entren quarts, també ho arribes a notar amb quints però molt menys. Està perfecte i va molt ràpid, no ens hem mogut per res. De davant et van cantant les fases del castell: "dosos collocats, aixecador entrant..." aquí ja no notes variacions de pes, només lentes oscil·lacions quan es carrega un costat o bé l'altre. La respiració incrementa el ritme, tot bé, sents el toc d'aleta i els aplaudiments a plaça, saps que allà dalt tot porta bon camí. Notes les primeres mossegades del cansament, els bessons es queixen quan ja fa estona que treballen fort, ara els teus ulls són a l'alçada de la barbata del teu agulla. Ens mantenim fermes, ets conscient del que ens queda, el temps es dilata. Notes com vas un pèl endavant, li demanes menys pit al teu contrafort, ell afluixa i la posició es corregeix. El pes carrega molt a la dreta, ja hi comptaves i no afluixes, notes el to muscular de la zona a ple rendiment. "Sortint els quints" murmuren de davant, a dalt no cessen les indicacions entre els de tronc. El teu segon demana més força al lateral de la dreta just quan estaves a punt de demanar-li tu, somrius per la bona sintonia, per com s'ha corregit i pel ben segur alleugeriment de la crossa dreta. Cansament, però et dosifiques pel que queda, les gralles amb una tonada més viva també us alegren. "Vinga, ja quasi estem" animes a les crosses, tot bé. Notes que s'alleugereix el pes al mateix ritme que augmenta la tremolor. "Quarts fora!" diu algú, ho notes, només queden els darrers esforços mentre l'emoció et va pujant. La gent ja crida, ho hem aconseguit! Baixen terços, aixequen els braços dirigint enrera la sortida dels peus del segon. Mires l'agulla amb complicitat, tots dos esbufegueu. Felicites les crosses tot just obrir-se la pinya, els hi fas un petó al front. Busques els laterals entre la munió de gent exaltant que surt, els abrades. Ho hem tornat a fer, som collonuts! T'atenses a la resta de baixos per felicitar-los, i als de tronc, i a tots, especialment els qui saps que s'estrenaven a l'estructura, però és també la gent qui et ve a buscar amb el mateix objectiu. És l'instant més màgic dels castells, la màxima expressió del premi al treball en equip.

Sense deixar-se anar i mantenint la concentració s'aconsegueixen els tres castells, una diada rodona. La setmana següent ho torneu a fer, i participeu a la soca d'un 3de10. La temporada s'acaba, tenies raó, ha estat un gran final! L'hivern porta les assemblees i l'oportunitat de retrobar-te amb la gent. Nous equips a direcció, molta il·lusió, menys experiència. Hi ha ganes de fer, d'ampliar els horitzons, la colla sembla contagiarse d'aquest esperit. També renovació a la tècnica, aprovació unànime.

Moltíssimes reunions, hi ha molt a preparar, tots treballen de valent. Primers contactes amb les colles, es va teixint el calendari de mica en mica. La primera part de l'any es potenciaran les actuacions al Vallès, si es recullen els fruits esperats, la segona part serà ben potent. Segueixes admirant, més si cal, els responsables d'anys anteriors. Aspiras al més amunt, al millor possible per la colla, per tu no serà. També hem de pensar en la proximitat d'un nou local.

Arriba l'esquiada Xic, l'afluència no ha estat gaire bona, hem anat lluny, ara sí, ens ho hem passat de conya. Primeres actuacions a Canovelles, la cosa pinta molt bé. Ve molta gent a l'assaig, cares noves i d'altres de retrobades, també algunes que trobes a faltar. Ara captas amb molta més claredat el dinamisme característic de la colla. La temporada avança, a Sants som més de dos autocars, a Montornès ja no tant però s'ha viscut un Sant Jordi molt actiu.

Butimongetada al parc, pocs o molts Xics, depèn de l'optimisme. De mica en mica ho veus, els ànims de la colla i conseqüentment els castells no evolucionen prou, vius una sensació un pèl estranya, és com si entre tots buféssim aire a un globus que no acaba d'inflar-se. En comets, els veus, els teus errors també són allà, mires d'aprendre d'ells. Però la colla sempre t'ajuda i et torna amb escriu el que has donat. De la unió de tots i d'un bon ritme de treball a l'assaig en va sortint la solució. El maig ens porta unes actuacions fluixes. A canvi, millorem als assaigs i la cursa "dels 10 km" esdevé un èxit.

Ara, al present, les portes dels castells de vuit no se'ns acaben d'obrir, haurem d'esperar. Ho hem assumit sense alarmisme. La recuperació està sent tranquil·la, amb un gran sentit de la realitat. La feina hi és, i el nivell casteller també hi treu el nas. Sents els grans reptes a tocar. Respiras la boira de dubtes que plana sobre la colla, però saps que no trigarà a esvair-se i que tots posen de part seva per allunyar-la. La passió Xic avança, lentament, però no s'atura. Ens recorda com som quan ens ho proposem, quan ens movem pel més important, quan fem nostres els castells. La passió Xic ens desperta els sentits, ens proporciona més concentració a plaça, ens fa millors i s'obre pas... És el moment d'abraçar-la, de deixar-la passar, sense presses, encara és un pèl lluny, però ja ve... qui sap si el retard amb que arriba enguany serà un bon revulsiu.

Fem-ho entre tots!!

Raul Rodriguez

